

CESTA VĚDECKÁ A MYSTICKÁ

Když se podíváme na české webové stránky, zjistíme, že máme řadu náboženských směrů, církví, hnutí a sekt a k tomu málo početnou skupinku těch, kteří se označují za atheisty. Ti první v existenci Boha věří, ti druzí v něj nevěří. Přesvědčivé důkazy o své pravdě nenabízí nikdo a z principu je zatím ani nabídnout nikdo nemůže. Takže nakonec lze říci, že věří všichni. Někdo věří v existenci, někdo v neexistenci. V Boha věřící nabízejí různé představy jeho projevů, někdy i jeho podob, ti druzí nabízejí představu funkce světa bez něj. Všichni nabízejí představu, více nabízet nyní ani nelze. Lze se dostat dále, za představu? Lze, ale jen individuálně. Je k tomu nekonečně mnoho cest, nebo je jen jedna cesta? Tak i tak, obojí je pravda. Zní to ale neprakticky. Zvolme pro tuto chvíli praktičtější variantu a řekněme si - jsou dvě cesty poznání. Cesta rozumu a cesta srdce. Cesta vědecká a cesta mystická.

Doménou **cesty rozumu** je věda a královnou cesty vědecké je fyzika (v nejširším pojetí).

Například Newton nám popsal "svět" takový, jaký vidíme, vnímáme smysly.

Einstein nám popsal "svět" takový, jaký můžeme vidět pomocí současných přístrojů.

Jsou ale "světy", kam nenahlížíme pomocí současných přístrojů (a dlouho ještě nahlížet nebudeme) a které si někteří odvážní vědci troufají přiblížit pouze v náročných matematických teoriích, hypotézách.

Tak jako Einstein překonal Newtona (v dobrém smyslu slova), překoná někdo za čas Einsteina.

Třeba tím, že zjistí, že rychlost světa je sice konečná pro částice, které jsou "hmotné" (např. fotony), ale není omezující pro ty "elementy" (dosud nepoznané), které jsou ještě "jemnějšími" stavebními "kameny" našeho "světa". Ruku v ruce s takovým objevem pak zřejmě přijde poznání, že na této (dosud neobjevené) "úrovni" neexistuje vlastně čas a také, že je absurdní hovořit i o prostoru. A že třeba tato "úroveň" je něčím jako "informačním polem všehomíru" či "duchem světů". To množství uvozovek kolem slov napovídá, že se jedná jen o příměr, že potřebný pojem dosud není vytvořen pro společné sdílení. Může nás napadnout, jestli se fyzika po tomto objevu nezačne zabývat otázkou, zda zmíněný "duch světů" vznikl následně nebo byl prvotním. Ale fyziky v té době taková otázka zřejmě nenapadne. Ne proto, že poznání absurdity času na této "úrovni" vyloučí takovou otázku, ale především proto, že způsob myšlení a nazírání na svět bude v té době již na jiné bázi, nám nyní nepředstavitelné. Prostý vývoj. Zkuste například objasnit Caesarovi princip jaderného reaktoru, aby vás nejen pochopil, ale navíc nehodil lvům!

Fyzika sem dojde. Třeba za sto nebo tisíc let, ale dojde. Fyzik potřebuje předložit důkazy a k tomu jsou zapotřebí přístroje, mnohdy kolosální.

Tyto myšlenky o "duchu světů" lze vyslovovat před učenici jen na Silvestra. Před mudrci a mystiky je lze vyslovovat kdykoliv, vždyť toto znají a sdělují v různých obměnách již dávno. Krásnou syntézou odvaru učence a mudrce může být Jan Werich s výrokem: "Čas jako takový neexistuje; čas si vymysleli lidé, aby věděli od kdy do kdy a co za to." Takovou formulaci přijme i učenec bez protestů...

Doménou **cesty srdce** je mystika, mystické poznávání světa (vnitřní individuální hledání). Mystik nepotřebuje přístroje a nemusí předkládat vědecké důkazy. Dokonce ani nepotřebuje přesvědčit ostatní, že to je tak. Kdo s ním souzní, ten tomu porozumí, ostatní projdou kolem nanejvýš s pokýváním či zavrtěním hlavou.

Mystik vychází intuitivně (a později vědomě) z poznání, že naše vědomí je součástí Vědomí a že tudíž nejde o to poznávat vědomím Vědomí, ale jde o to, si jen uvědomit onu domnělou oddělenost vědomí od Vědomí a odstranit ji. V ten moment se jeho vědomí stane Vědomím a v tu chvíli je jemu vše zřejmé a zároveň se nemá na co a hlavně proč ptát. A ví, že to co ví, ostatní většinou nevědí. A také ví, že jim to nemůže vysvětlit tak, aby to pochopili, protože zde nejde o cestu rozumu, ale o cestu srdce rozumem korigovanou, nejde tak o logické odvozování, ale spíše o prožívání, uvědomování si. A také nemůže a ani nepotřebuje podat důkazy o tom, co ví, či spíše "co žije". Ale může v principu načrtnout cestu, po níž ho mohou takto hledající individuálně následovat, čímž si mohou dojít pro ono poznání, které je pak ale vlastně už ani zajímat nebude, neboť uvidí "svět" jinými "očima" a jejich způsob nazírání na svět bude již na jiné bázi, daleko za plotem spleteným ze zvědavých otázníků. Způsob vnímání ostatním nepředstavitelný...

Jak kupříkladu bude takový mystik vnímat "svět"? Především celostně, zatímco my nyní vše analyzujeme, snažíme se poznat jednotlivé elementy a z nich usuzovat na chování celku. Například vidíme bílé peříčko, černé zrníčko, žlutý zobáček, elektrický vodič, zaznamenáme kmitočty 8 kHz a ... zkrátíme to = "sýkorka se nazobala slunečnice a spokojeně si teď prozpěvuje na telegrafních drátech". Je to jen příklad.

A jak ještě vnímá "svět"? V ryzí čistotě jeho duchovní podstaty a hmotného projevu. Vnímá souvislosti mezi hmotou a energií v nejširším slova smyslu a uvědomuje si i další formy energie fyzikům dosud neznámé a uvědomuje si za nimi "informační prapodstatu všeho" a do tohoto procesu nevkládá sebe. Ano, důležitá je ona ryzí čistota vnímání, která znamená, že pouze vnímá a k vnímanému nepřidává nic "svého" a ani nic ze své vůle nevyjímá (to v principu totiž ani nejde, neboť kdyby tomu tak bylo, tak by mu nebylo dovoleno takto čistě vnímat).

Zde opět narážíme na nedostatek společně sdílených pojmů a proto hovoříme o formě energie dosud fyzikům neznámé nebo o energii vyšších vibrací nebo o jemné energii nebo si pomáháme příměrem světla či lehkosti a tím nechtě dráždíme fyziky se všemi důsledky z toho plynoucími (mystik totiž nepotřebuje definice a protože je mystikem, tak vlastně ani už "neví", co to znamená "dráždit někoho něčím" a navíc je nad toto poněkud povznesen).

Důležité zde je, že vše vzájemně souvisí. Hmota i energie ve všech formách. Ostatně, obecně je vše forma energie a za vším se ukrývá "informační prapodstata všeho", jejímž prostřednictvím je vše "provázáno". Možná by bylo možné říci (s jistou opatrností) také "duchovní podstata". Tato "podstata" je energií, energií jemnou a nejjemnější, energii vysokých vibrací či frekvencí nebo jak ji pojmenovat a nepodráždit učence.

Jsou v ní zapsány všechny informace o všem v plné rozmanitosti světa (světů). O částicích hmoty, o atomech, molekulách, krystalech, primitivních organizmech, rostlinách i živočiších v plné rozmanitosti i o bytosti, pro níž máme pojmenování za pomoci slova "člověk". Jsou zde zapsány a následně je sem zapisováno. Například ona "informační prapodstata" ovlivňuje každou rostlinu (zápisem, který zde je za "věky" vytvořen). Ona "informační podstata" stojí za ledovými květy na oknech v zimě (kdo má plastová okna, neví, o čem je řeč) i za krystaly minerálů. Díky ní může vznikat rozmanitý život na planetách s vodou a příslušnou koncentrací kyslíku daleko rychleji, než si umíme nyní představit. Díky ní jsou formy života jinde tuze podobné těm, které známe zde. Díky ní vznikají vesmíry, nad jejichž "fyzikálním vyladěním" žasneme. Je v tom **nekonečně** dlouhý vývoj, proto ta "dokonalost".

A zvláštní a "vyšší" formou této "informační prapodstaty" je Vědomí, zápis týkající se nás, bytostí lidských.

Zde je důležité opustit představy z našeho světa vnímaného našimi smysly. Představy bitů a bajtů, paměťových medií a příměrů, které nabízí výpočetní technika. Ona "informační prapodstata" je mimo svět hmotný a tudíž za hranicí působnosti času a prostoru, neboť idea času a prostoru je jen jeden ze zápisů v této "informační prapodstatě". Takže je bezpředmětné přemýšlet nad tím, kam se to vše vejde, kde a jak jsou ony informace zapsány a vyvolávat si související představy - z toho by jen rozbolela hlava nebo se dostavilo šílenství. Nehledejme žádná přirovnání. Musíme si uvědomit, že ve světě našich počítačů ukládáme informace prostřednictvím hmoty (na hmotná media), ale ve "světě skutečném" to je opačně. Musíme si uvědomit, že i náš internet je oproti Vědomí jen legrační hračkou. Jako když dítě šoupá polínkem po podlaze a brebentí při tom: "auto, auto, brm, brm".

Ve Vědomí je zapsáno vše, co souvisí s naším tvůrčím myšlením a s prožíváním. Každého z nás za celou nekonečnou dobu našeho bytí. Nekonečnou, neboť toto vše není omezeno na naši planetu nebo vesmír (proto bylo včas zdůrazněno, že není moudré si "něco představovat", hledat přirovnání a tak).

Ve Vědomí je zapsáno vše, z Vědomí čerpáme vše a do Vědomí trvale ukládáme své prožitky. Naše vědomí je ve Vědomí a to je součástí "informační prapodstaty světa". Z "informační prapodstaty" povstalo Vědomí, jinými slovy - z Boha stvořitele Bůh stvořený ("naš Bůh"), z jemného ještě jemnější.

Tak. A máme zde slovo Bůh a vedle něj slovo "povstal". Jsme ateisti nebo ne? Navrhují tuto otázku odložit a vrátit se k ní za čas. A dopředu prozradím, že se k ní již nevrátíme, protože se ukáže bezpředmětnou a nebude nás pak již zajímat.

Vědomí a Bůh jedno jest. Lze to tak říci, ale nerad to tak říkám. Vědomí je pro mne spíš pojmem rozumu a Bůh pojmem srdce. Ale v Bohu, ve Vědomí, je Jednota, takže to tak lze říci. Na cestě k pochopení je však dobré toto rozlišovat, ale vědět, že je to z pohledu Jednoty totéž. Prostě - Bůh rozechvívá srdce a to přes rozum vyzývá nohy, aby kráčely a to v pokoře před Bohem, neboť tak je to pro poutníka zapsáno ve Vědomí. Ale toto je jen něco jako rada. Jedna z rad na cestu...

Ve Vědomí je zapsáno vše. Informace i prožitky. Prožitky nejrůznější i nejkrásnější. Hluboká tma lidských srdcí zapouzdřených mohutným egem i nejjasnější záře plné lásky srdcí egem již takřka nepoutaných. Je zde zapsáno vše a se vším z toho se lze ztotožnit a toto vše žít. Je jen na nás, co zvolíme, s čím se ztotožníme a co budeme následně sklízet. Vše je jen na našem pochopení a následném svobodném rozhodnutí a trvalé samozřejmě odpovědnosti.

Naše vědomí je součástí Vědomí. Ale je tomu tak jen zdánlivě. Je jen jedno Vědomí. Ta dvojnost je jen naší představou. Jednou z mnoha našich představ. Zrovna tak jako je naší představou onen buddhista popisovaný závoj, který nás odděluje od Pravdy, který zdánlivě odděluje vědomí od Vědomí. Je to vlastně jen nevhodný způsob myšlení, za nímž stojí naše ego. Rozpuštěním ega se přirozeně rozptýluje i onen závoj a současně víc a více se ztotožňujeme s tou částí Vědomí, v níž jsou ony světlé, nejjemnější zápisy, které nazýváme Láskou. A tuto větu lze i obrátit, z čehož plyne, že rozpuštění ega a žití Lásky jde ruku v ruce. A toto pak v těle vnímáme jako prožitek Lásky univerzální či prožívání Boha a proto říkáme, že Bůh je láska. Byť ve Vědomí = v Bohu je zapsáno vše, to temné i to zářivé a ne jen to. Jak prosté. Jak krásné! Jak odpovědné...

Takže k poznání lze jít cestou vědeckou i mystickou. K cíli lze dojít tak i tak. Vědeckou cestou jako společnost a za stovky či tisíce let (ale co je to čas), mystickou individuálně a třeba již v tomto životě. Záleží jen na nás, na naší zralosti a touze.

A je nutné jít za poznáním?

Ale samozřejmě že není.

Můžeme toto vše šťastně a naplno žít a nezabývat se tím.

Můžeme toto vše šťastně žít a na své cestě životem se nevědomky chytit nevhodné odbočky a zabloudit. Z neznalosti. A neznalost neomlouvá. Zbloudilých duší není málo...

A můžeme patřit k těm, kteří se z přirozenosti ptají, neboť tací již jsou, neboť je ku ptaní cosi žene. A tím, co je žene, je vlastně ona naše prapodstata zapsaná ve Vědomí.

Tož, je nutné jít za poznáním?

Je i není. Je to na každém.

Pokud "není", pak je důležité naslouchat hlasu svého srdce a vše korigovat rozumem.

Pokud "je", pak je důležité jít ruku v ruce s rozumem a srdcem.

Žijeme v Jednotě...

Kdyby tento text psal Cimrman, jistě by své jasnovidné konstatování: "budoucnost patří aluminu" modifikoval do většího moudra a zvolal by: "budoucnost je ve Vědomí".

Kdyby tento text psal Cimrman, řada vědecky orientovaných bytostí by si zřejmě oddechla.

Kdyby tento text četla paní, kterou jsem jednou poznal, řekla by: "No samozřejmě že žiju už dávno ve Vědomí, copak tady ležím v bezvědomí?!"

Nechť to každý čte, jak umí a vnímá, jak dokáže... (Jinak to ani totiž nejde.)